პატარა უფლისწული

ავიატორი: ექვსი წლის რომ ვიყავი, ერთ წიგნში, რომელიშიაც უღრან ტყეებზე იყო ლაპარაკი და რომელსაც „ნამდვილი ამბები“ ერქვა, ერთ შესანიშნავ ნახატს წავაწყდი: მახრჩობელა გველი რომელიღაც ნადირს ყლაპავდა. აი იმ ნახატის ასლი. წიგნში ეწერა: „მახრჩობელა გველები თავიანთ მსხვერპლს მთლიანად, დაუღეჭავად ყლაპავენ. ამის შემდეგ მათ განძრევის თავიც კი არა აქვთ და ექვსი თვე სძინავთ, რომ საჭმელი მოინელონო“. მე ძალიან ბევრს ვფიქრობდი ჯუნგლების ხიფათით აღსავსე ცხოვრებაზე და ფერადი ფანქრით სურათი დავხატე. ეს იყო ჩემი ნახატი ნომერი 1. ჩემი შედევრი დიდებს ვუჩვენე და ვკითხე, თუ შეგეშინდათ-მეთქი. „განა ქუდი საშიშია?“ - მომიგეს მათ. მაგრამ ჩემი ნახატი ქუდი არ იყო. ეს გახლდათ მახრჩობელა გველი, რომელიც გადაყლაპულ სპილოს ინელებდა. და მაშინ მე შიგნიდან დავხატე მახრჩობელა გველი, რომ დიდებს ნათლად დაენახათ ყველაფერი. მათ ხომ ყველაფერი უნდა აუხსნას კაცმა! ჩემი ნახატი ნომერი 2 ასეთი იყო. დიდებმა მირჩიეს ხელი ამეღო მახრჩობელა გველების ხატვაზე, შიგნიდან იქნობოდა, თუ გარედან, და მეტი გულისყურით მოვკიდებოდი გეოგრაფიას, ისტორიას, არითმეტიკას და გრამატიკას. ამიტომ იყო, რომ ექვსი წლის ასაკში უარი ვთქვი მხატვრობის ბრწყინვალე კარიერაზე და მფრინავის ხელობა შევისწავლე.

პატარა უფლისწული: თუ შეიძლება... დამიხატე ბატკანი!
ავიატორი: რა?
პატარა უფლისწული: ბატკანი დამიხატე!
ავიატორი: კი მაგრამ... აქ რას აკეთებ?
პატარა უფლისწული: თუ შეიძლება... დამიხატე ბატკანი...
ავიატორი: მე გეოგრაფიაში, ისტორიაში, არითმეტიკასა და მართლწერაში უფრო ვიყავი გაწაფული.. ხატვა არ ვიცი...
პატარა უფლისწული: ამას მნიშვნელობა არა აქვს. დამიხატე ბატკანი. არა! არა! არ მინდა სპილო, რომელიც მახრჩობელა გველს გადაუყლაპავს. მახრჩობელა გველი ძალიან საშიშია, სპილო კი - ძალიან დიდი. აქ, ჩემთან, ყველაფერი ძალზე პატარაა. მე მხოლოდ ბატკანი მჭირდება. დამიხატე ბატკანი.არა, ამას ძალიან ავადმყოფური იერი აქვს, სხვა დამიხატე. შენც ხომ ხედავ, რომ ეს ბატკანი არაა. ეს უკვე ყოჩია. რქები აქვს... ეს ძალიან ბებერია. მე ბატკანი მინდა, რომ დიდხანს იცოცხლოს.
ავიატორი: აი ყუთი. ბატკანი, რომელსაც შენ მთხოვდი, იქ არის.
პატარა უფლისწული: სწორედ ის არის, მე რომ მინდოდა! როგორ ფიქრობ, ბევრი ბალახი დასჭირდება?
ავიატორი: რატომ მეკითხები?
პატარა უფლისწული: იმიტომ, რომ იქ ჩემთან, ყველაფერი ძალიან პატარაა.
ავიატორი: მისი სამყოფი მაინც იქნება. მე შენ ძალიან პატარა ბატკანი გაჩუქე...
პატარა უფლისწული: არც ისე პატარაა... შეხედე! უკვე ჩასძინებია... რა საგანია ეს?
ავიატორი: ეს საგანი არ არის. ამან ფრენა იცის. ეს თვითმფრინავია, ჩემი თვითმფრინავი.
პატარა უფლისწული: როგორ! შენ ციდან ჩამოვარდი?!
ავიატორი: ჰო
პატარა უფლისწული: საოცარია... მაშ შენც ციდან მოხვედი! რომელია შენი პლანეტა?
ავიატორი: შენ სხვა პლანეტიდან ხარ?
პატარა უფლისწული: მაგრამ ამით შორიდან ვერ მოხვიდოდი...
ავიატორი: საიდან მოხვედი აქ, ჩემო პატარა ბიჭო? რას ნიშნავს „იქ, ჩემთან“? სად უნდა წაიყვანო ჩემი ბატკანი?

პატარა უფლისწული: რა კარგია რომ ყუთი მაჩუქე. ღამღამობით სადგომად გამოადგება ჩემს ბატკანს.
ავიატორი: რაღა თქმა უნდა, ჭკვიანად თუ იქნები, თოკსაც გაჩუქებ ბატკნის დასაბმელად.
პატარა უფლისწული: დასაბმელად? რა სასაცილო აზრია!
ავიატორი: თუ არ დააბი, დასმე წავა და დაიკარგება.
პატარა უფლისწული: სად წავა?
ავიატორი: სადაც მოისურვებს. აიღებს თავს და სულ პირდაპირ ივლის...
პატარა უფლისწული: ამას მნიშვნელობა არა აქვს. იქ, სადაც მე ვცხოვრობ, ყველაფერი ძალიან პატარაა! თანაც, პირდაპირ თუ იარე, შორს ვერ წახვალ...
ავიატორი: ამრიგად, კიდევ ერთი უაღრესად საყურადღებო რამ შევიტყვე: პლანეტა, საიდანაც პატარა უფლისწული მოვიდა, სახლზე ოდნავ დიდი ყოფილა მხოლოდ. მაგრამ მე ეს არ გამკვირვებია. კარგად ვიცოდი, რომ გარდა ისეთი დიდი პლანეტებისა, როგორიცაა დედამიწა, იუპიტერი, მარსი და ვენერა, რომლებსაც ჩვენ სახელებიც კი შევაქვით, არსებობს მრავალი სხვა პლანეტა, რომელთა შორისაც ზოგი ისეთი პატარაა, რომ მათი დანახვა ტელესკოპითაც კი ჭირს. მე სერიოზული საფუძველი მქონდა მეფიქრა, რომ პლანეტა, საიდანაც პატარა უფლისწული მოვიდა, ასტეროიდი ბ612 უნდა ყოფილიყო. ეს ასტეროიდი მხოლოდ ერთხელ, 1909 წელს შენიშნა ტელესკოპით ერთმა... ამ ასტეროიდის ამბავს ასე დაწვრილებით იმიტომ გიყვებით, რომ დიდებს გაეგოთ ჩემი ნათქვამი. მათ ხომ ძალიან უყვართ ციფრები. თუ თქვენ მათ რომელიმე ახალ მეგობარზე უამბობთ რამეს, ისინი არასოდეს გკითხავენ იმას, რაც მთავარია. არასოდეს გკითხავენ როგორი ხმა აქვს შენს მეგობარს, რა თამაში უყვარს, ან პეპლების კოლექციას თუ აგროვებს. ამის მაგიერ გკითხავენ: რამდენი წლისაა, რამდენი ძმა ჰყავს, რამდენს იწონის და რა ჯამაგირი აქვს მამამისსო. და მათ ჰგონიათ, რომ ამით უკვე ყველაფერი გაიგეს. დიდებს რომ უთხრათ, „ვარდისფერი აგურისგან ნაგები ლამაზი სახლი დავინახე, რომლის ფანჯრის რაფებზე გერანი ყვაოდა, ხოლო სახურავზე მტრედები დაგოგმანებდნენო“, ვერ მიხვდებიან, როგორია ეს სახლი, მათ ასე უნდა უთხრათ: „მე დავინახე სახლი, რომელიც ასი ათასი ფრანკი ღირს“ და მაშინ აღტაცებით წამოიძახებენ, რა მშვენიერი სახლი ყოფილაო!
პატარა უფლისწული: ძალიან მიყვარს მზის ჩასვლა: წამოდი, ვუცქიროთ.
ავიატორი:კი მაგრამ, საჭიროა დავიცადოთ...
პატარა უფლისწული: რას უნდა დავუცადოთ?
ავიატორი: მზის ჩასვლას.
პატარა უფლისწული:მუდამ შინ მგონია თავი! ჩემთვის, ჩემს პატარა პლანეტაზე, საკმარისი იყო რამდენიმე ნაბიჯზე გადაგედგა სკამი და, როცა მოისურვებდი, მაშინ დაგენახა დაისი... ერთ დღეს ორმოცდასამჯერ ვუცქირე მზის ჩასვლას! როცა ადამიანს უმძიმს, მზის ჩასვლის ცქერა უყვარს...
ავიატორი: მაშ იმ დღეს, როცა ორმოცდასამჯერ უცქირე მზის ჩასვლას, ძალიან გიმძიმდა?
პატარა უფლისწული: თუ ბატკანი ბუჩქებს ჭამს, ყვავილიც ხომ შეიძლება შეჭამოს?
ავიატორი: ბატკანი, ყველაფერს ჭამს, რასაც კი მისწვდება.
პატარა უფლისწული: ეკლიან ყვავილებსაც?
ავიატორი: ეკლიანსაც.
პატარა უფლისწული: მაშ, ეკალი რაღა საჭიროა? რაღა საჭიროა ეკალი?
ავიატორი: არაფრისთვის არ არის საჭირო. ყვავილები მხოლოდ სიავით ისხამენ ეკლებს!
პატარა უფლისწული: ოჰ! არა მჯერა! ყვავილი სუსტი და გულიბრყვილო არსებაა და რაც შეუძლია იმაგრებს გულს. მას ჰგონია, რომ თავისი ეკლებით თავზარს სცემს მტერს. და შენ ნამდვილად გგონია, რომ ყვავილი...

ავიატორი: არა! არა! მე არაფერი არა მგონია. მე მხოლოდ ისა ვთქვი, რაც ენაზე მომადგა. ხომ ხედავ, როგორი სერიოზული საქმე მაქვს!
პატარა უფლისწული: სერიოზული საქმე? შენ დიდებივით ლაპარაკობ! ყველაფერი გეშლება... ყველაფერს ერთმანეთში ურევ! მე ერთი პლანეტა მეგულება, სადაც წითური კაცი ცხოვრობს. მას არასოდეს უყნოსია ყვავილის სურნელება, არასოდეს შეუხედავს ვარსკვლავებისათვის, არასოდეს ყვარებია ვინმე და რიცხვების შეკრება-გამოკლების მეტი არაფერი გაუკეთებია. მთელი დღე შენსავით ერთსა და იმავეს იმეორებს: საქმის კაცი ვარ, სერიოზული კაცი ვარო, და ამპარტავნად იბღინძება. მაგრამ იგი კაცი ხომ არ არის. იგი სოკოა! მილიონი წლებია ყვავილები ეკლებს ისხამენ, მილიონი წლებია ბატკნები ყვავილებს მაინც ჭამენ. ნუთუ სერიოზული საქმე არ არის იმის გაგება, რატომ შრომობენ ყვავილები ეკლების გამოსასხმელად, რომლებიც მათ არაფრად არგიათ. ნუთუ არაფერია ის, რომ ბატკნები და ყვავილები ერთმანეთს მტრობენ? განა ეს უფრო მნიშვნელოვანი და უფრო სერიოზული არ არის, ვიდრე იმ ჩასუქებული წითელი ვაჟბატონის არითმეტიკა? თუ მე ქვეყნად ერთადერთი ყვავილი მეგულება, რომელიც მხოლოდ ჩემს პლანეტაზე ხარობს, და თუ პატარა ბატკანს ერთ მშვენიერ დღეს შეუძლია მოსპოს იგი, ისე რომ არც კი იცოდეს რას აკეთებს, განა ეს მნიშვნელოვანი არ არის? თუ ადამიანს უყვარს ყვავილი, რომლის მაგვარი არცერთ ვარსკვლავზე არ მოიძებნება, ეს საკმარისია, რომ იგი ბედნიერი იყოს ამ ვარსკვლავის დანახვაზე. „იქ, სადღაც, ჩემი ყვავილი ხარობს...“ - ფიქრობს იგი. მაგრამ თუ ყვავილი ბატკანმა შეჭამა, მისთვის ყველა ვარსკვლავი ჩაქრება ცაზე! და ეს მნიშვნელოვანი არ არის?
ავიატორი: „ყვავილს, რომელიც შენ გიყვარს, არ ელის საფრთხე... მე დაგიხატავ პირსაკრავს ბატკნისათვის... მე დაგიხატავ ჯავშანს ყვავილისათვის... მე...“ აღარ ვიცოდი, რა მეთქვა, არ ვიცოდი, როგორ მოვქცეულიყავი, როგორ ჩავწვდომოდი მის სულს, როგორ ამოვდგომოდი მხარში... ცრემლების ქვეყანა ხომ ისეთი იდუმალებით მოცული სამყაროა.
პატარა უფლისწული: ჩემი ყვავილი...
ყვავილი: ოჰ! ძლივს არ გავიღვიძე... გთხოვთ მომიტევოთ.... ჯერ დავარცხნილიც არა ვარ.
პატარა უფლისწული:რა მშვენიერი ხართ!
ყვავილი: მართლა? მე ხომ მზესთან ერთად დავიბადე. მგონი საუზმის დროა, იქნებ გაისარჯოთ და იზრუნოთ ჩემზე... მომაშორეთ ეს მუხლუხოები! სწრაფად! თუმცა, ჩემი ეკლების პატრონს არაფრის არ უნდა ეშინოდეს, ვეფხვებისაც კი!
პატარა უფლისწული: ჩემს პლანეტაზე ვეფხვები არ არიან და, ასეც რომ იყოს, ვეფხვები ბალახს არ ჭამენ.
ყვავილი: მე ბალახი არა ვარ...
პატარა უფლისწული: მომიტევეთ...
ყვავილი: ვეფხვები ვერ შემაშინებენ, მაგრამ ორპირი ქარისა კი ძალიან მეშინია. თეჯირი ხომ არა გაქვთ? რომ მოსაღამოვდება, სარქველი დამახურეთ. აქ, თქვენთან ძალიან ცივა. ძალიან მოუწყობელია აქაურობა. იქ, საიდანაც მე მოვედი...თეჯირი სადაა?..
პატარა უფლისწული: მის მოსატანად ვაპირებდი წავსლას, მაგრამ თქვენ მელაპარაკებოდით!
„არ უნდა დამეგდო მისთვის ყური, არასოდეს არ უნდა მოუსმინო ყვავილებს. მარტო მათი ქცერით და სურნელებით უნდა დატკბე. ჩემმს ყვავილმა მთელ ჩემს პლანეტაზე მოჰფინა სურნელება, მაგრამ არ ვიცოდი, როგორ დავმტკბარიყავი ამით. ვეფხვებისა და ბრჭყალების ამბებს არ უნდა გავებრაზებინე, უფრო მეტად უნდა შემბრალებოდა იგი.. მაშინ არაფერი გამეგებოდა! მისი საქციელისათვის უნდა მიმექცია ყურადღება და არა

მისი სიტყვებისათვის. იგი მე სურნელებას მაკმევდა და ცხოვრებას მინათებდა. არ უნდა გამოვქცეოდი! მის გულუბრყვილო ოინებში მისი სინაზეც უნდა დამენახა. ყვავილი ხომ ისეთი ცვალებადია! მაგრამ მაშინ ძალიან პატარა ვიყავი და სიყვარულის არა გამეგებოდა რა.
პატარა უფლისწული: იცი, მე წასვლა გადავწყვიტე, მშვიდობით.. მშვიდობით...
ყვავილი: სულელი ვიყავი, მომიტევე და ეცადე ბედნიერება ჰპოვო. დიახ, მიყვარხარ, ჩემი ბრალია, რომ ეს არ იცოდი. თუმცა ახლა ამას მნიშვნელობა არა აქვს. შენც ჩემსავით სულელი იყავი. გისურვებ ბედნიერებას... ეს მინის სარქველი კი გადააგდე, ახლა იგი აღარ მჭირდება.
პატარა უფლისწული: კი მაგრამ, ქარი...
ყვავილი: მე ისე გაციებული ვარ... ღამის სიგრილე მარგებს კიდეც. მე ხომ ყვავილი ვარ.
პატარა უფლისწული: მაგრამ ნადირებმა რომ...
ყვავილი: თუ პეპლების გაცნობა გსურს, ორი ან სამი მუხლუხოს ატანაც უნდა შესძლო. პეპლები ალბათ, ძალიან ლამაზები არიან. მათ გარდა სხვა ვინღა მომაკითხავს? შენ ხომ შორს იქნები. მეც ხომ მაქვს ბრჭყალები. ნუღა აყოვნებ, - ეს აუტანელია! რაკი წასვლა გადაწყვიტე, წადი.

მეფე: აა, აი ჩემი ქვეშევრდომიც!
პატარა უფლისწული:ნეტა ვინ ვგონივარ?
მეფე: მომიახლოვდი, რომ უფრო კარგად დაგინახო! ეტიკეტის თანახმად, არავის აქვს უფლება მეფის წინაშე დაამთქნაროს, - გიკრძალავ მთქნარებას!
პატარა უფლისწული: თავი ვერ შევიკავე, დიდი ხანია გზაში ვარ და არ მიძინია.
მეფე: რაკი აგრეა, გიბრძანებ დაამთქნარო, დიდი ხანია არავის მთქნარება არ მინახავს, საინტერესო სანახაობაა. აბა, დაამთქნარე. ასეთია ჩემი ბრძანება.
პატარა უფლისწული: მერიდება, არ შემიძლია...
მეფე: ჰმ, ჰმ... რაკი ეგრეა, გიბრძანებ ხან ამთქნარო, ხან კიდევ...
პატარა უფლისწული: შეიძლება დავჯდე?
მეფე: გიბრძანებ დაჯდე!
პატარა უფლისწული: თქვენო უდიდებულესობავ, ნება მიბოძეთ, ერთი რამ გკითხოთ.
მეფე: გიბრძანებ მკითხო!
პატარა უფლისწული: თქვენო უდიდებულესობავ... ვისზე მბრძანებლობთ?
მეფე: ყველაფერზე!
პატარა უფლისწული: ყველაფერზე? ნუთუ ეს ყველაფერი თქვენი საბრძანებელია?
მეფე: ყველაფერი!
პატარა უფლისწული: ვარსკვლავებიც თქვენ გემორჩილებათ?
მეფე: რა თქმა უნდა, ისინი დაუყოვნებლივ ასრულებენ ჩემს ნება-სურვილს. ურჩობას ვერ ვიტან.
პატარა უფლისწული: მინდოდა მზის ჩასვლა მენახა... მოიღეთ მოწყალება... უბრძანეთ მზეს, რომ ჩავიდეს...
მეფე: მე რომ გენერალს ვუბრძანო, ყვავილიდან ყვავილზე პეპელასავით იფრინე, ტრაგედია დაწერე, ან თოლიად იქეცი-მეთქი, და მან ბრძანება ვერ შეასრულოს, ვინ იქნება დამნაშავე, ის თუ მე?
პატარა უფლისწული: თქვენ.
მეფე: სრული სიმართლეა, ყოველ ადამიანს ის უნდა მოსთხოვო, რისი გაკეთებაც ძალუძს. ძალაუფლება უპირველეს ყოვლისა, გონიერებას უნდა ემყარებოდეს. თუ ხალხს ზღვაში

გადავარდნას უბრძანებ, რევოლუციას მოგიწყობს. მე უფლება მაქვს მორჩილება მოვითხოვო, რადგან ჩემი ბრძანებები გონივრულია.
პატარა უფლისწული: კი მაგრამ მზის ჩასვლა?
მეფე:მზის ჩასვლასაც იხილავ: ვუბრძანებ, რომ ჩაესვენოს, მაგრამ ხელმწიფობის სიბრძნის თანახმად, ხელსაყრელ პირობებს დაველოდები.
პატარა უფლისწული: როდის დადგება ეს პირობები?
მეფე: ჰმ, ჰმ, ეს იქნება... ჰმ... დღეს ეს იქნება შვიდ საათზე და ორმოც წუთზე. მაშინ დარწმუნდები, როგორ სრულდება ჩემი ბრძანება.
პატარა უფლისწული: მე აქ საქმე აღარა მაქვს, ისევე უნდა გავუდგე გზას.
მეფე: ნუ წახვალ, დარჩი და მინისტრად დაგნიშნავ.
პატარა უფლისწული: რის მინისტრად?
მეფე: მე შენ დაგნიშნავ... იუსტიციის მინისტრად!
პატარა უფლისწული: მაგრამ აქ რომ არავინაა გასასამართლებელი?
მეფე: ვინ იცის, მე ჯერ კიდევ არ შემომივლია ჩემი სამეფო. ძალიან მოვხუცდი. ეტლისათვის ადგილი არა მაქვს, ფეხით სიარული კი მიჭირს.
პატარა უფლისწული: მე უკვე დავათვალიერე მთელი პლანეტა! კაცის ჭაჭანება არსადაა... მეფემაშინ საკუთარი თავი გაასამართლე. ეს ყველაზე ძნელი საქმეა. საკუთარი თავის გასამართლება უფრო ძნელია, ვიდრე სხვებისა. თუ შეძლებ, სწორი მსჯავრი დასდო შენს თავს, ნამდვილი ბრძენი იქნები.
პატარა უფლისწული: საკუთარ თავს მე ყველგან გავასამართლებ, ამისთვის აქ დარჩენა არ არის საჭირო.
მეფე:ჰმ, ჰმ... მგონი ჩემს პლანეტაზე, სადღაც ერთი ბებერი ვირთხა ცხოვრობს. ღამღამობით მესმის ხოლმე მისი ფხაკუნი. შეგიძლია ის გაასამართლო. დროდადრო სიკვდილს მიუსჯი. მისი სიცოცხლე შენს მართმსაჯულებაზე იქნება დამოკიდებული. მერე კი ყოველთვის შეიწყნარებ. ვირთხას უნდა გაუფრთხილდეთ, რადგან მის გარდა არავინა გვყავს.
პატარა უფლისწული: არ მიყვარს სასიკვდილო განაჩენის გამოტანა, მიჯობს, გზას გავუდგე.
მეფე: ნუ წახვალ!
პატარა უფლისწული: თუ თქვენს უდიდებულესობას ნებავს, რომ მისი ბრძანება უსიტყვოდ სრულდებოდეს, გონივრული ბრძანება უნდა გასცეს. მაგალითად, თქვენ შეგეძლოთ გებრძანებინათ ჩემთვის, დაუყოვნებლივ გავდგომოდი გზას. მგონია, ახლა ამისთვის ძალიან ხელსაყრელი პირობებია...
მეფე: ჩემს ელჩად გნიშნავ!
პატარა უფლისწული: უცაური ხალხია დიდები...

პატივმოყვარე: აი ჩემი თაყვანისმცემელიც!
პატარა უფლისწული: გამარჯობა, რა სასაცილო ქუდი გახურავთ!
პატივმოყვარე: ამ ქუდით მე სალამს ვიძლევი, როცა აღფრთოვანებით მესალმებიან, ქუდს ვიხდი ხოლმე, მაგრამ, სამწუხაროდ, აქ არავინ მოდის.
პატარა უფლისწული: მართლა?
პატივმოყვარე: აბა ტაში შემოჰკარი.
პატარა უფლისწული: აქ უფრო გაერთობა კაცი, ვიდრე მეფესთან. რა უნდა ქნას კაცმა, რომ ეს ქუდი დაგივარდეს?
პატივმოყვარე: ხომ ნამდვილად მცემ თაყვანს?

პატარა უფლისწული: რა არის თაყვანისცემა?
პატივმოყვარე: თაყვანისცემა იმის აღიარებას ნიშნავს, რომ ამ პლანეტაზე მე ყველაზე ლამაზი, ყველაზე მოხდენილი, ყველაზე მდიდარი და ყველაზე ჭკვიანი კაცი ვარ.
პატარა უფლისწული: მაგრამ შენ ხომ მარტო ხარ ამ პლანეტაზე.
პატივმოყვარე: მაამე და მეცი თაყვანი.
პატარა უფლისწული: თაყვანს გცემ, მაგრამ რად გინდა ეს თაყვანისცემა? დიდები მართლაც უცნაური ხალხია

პატარა უფლისწული: გამარჯობა...
საქმოსანი: სამს მივუმატოთ ორი, იქნება ხუთი. ხუთი და შვიდი - თორმეტი. თორმეტი და სამი - თხუთმეტი. გაგიმარჯოს. თხუთმეტი და შვიდი - ოცდაორი. ოცდაორი და ექვსი - ოცდარვა. ოცდაექვსი და ხუთი - ოცდათერთმეტი. უჰ... სულ იქნება ხუთას ერთი მილიონ ექვსას ოცდაორი ათას შვიდას ოცდათერთმეტი.
პატარა უფლისწული: რა ხუთასი მილიონი?..
საქმოსანი: აა, შენ ისევ აქა ხარ? ხუთასი მილიონი... არც კი ვიცი, რა... იმდენი საქმე მაქვს. მე სერიოზული კაცი ვარ, სალაყბოდ არა მცალია! ორს მივუმატოთ ხუთი, იქნება შვიდი...
პატარა უფლისწული: რა ხუთასი მილიონი?
საქმოსანი: ორმოცდათოთხმეტი წელია, რაც ამ პლანეტაზე მცხოვრობ და ამ ხნის განმავლობაში მხოლოდ სამჯერ შემიშალეს ხელი. პირველად, ამ ოცდაორი წლის წინათ, ღმერთმა იცის საიდან გაჩნდა მაისის ხოჭო და ისეთი საშინელი ბზუილი ატეხა, რომ ოთხი შეცდომა მომივიდა ანგარიშში. მეორედ - ეს იყო თორმეტი წლის წინათ, ნეკრესის ქარმა დამრია ხელი. ალბათ იმიტომ, რომ არ ვვარჯიშობ. საყიალოდ არა მცალია. მე საქმის კაცი ვარ. მესამედ კი აი!.. ჰო, სად შევჩერდი? ხუთას ერთი მილიონ...
პატარა უფლისწული: რა იქნება ხუთასი მილიონი?
საქმოსანი: ხუთასი მილიონი აი ის პატარა რაღაცეები, ხანდახან რომ მოჩანან ცაზე.
პატარა უფლისწული: ბუზები?
საქმოსანი: არა, პაწაწინები, რომ ციმციმებენ...
პატარა უფლისწული: ფუტკრები?
საქმოსანი: არა, არა, სულ პაწაწკინტელები რომ არიან, ოქროსფერები, უქნარებს რომ ამაო ოცნებებს აღუძრავენ ხოლმე. მაგრამ მე ოცნებისთვსი არა მცალია, მე საქმის კაცი ვარ.
პატარა უფლისწული: აა, ვარსკვლავები?
საქმოსანი: ჰო, ჰო, ვარსკვლავები.
პატარა უფლისწული: მერე რად გინდა ხუთასი მილიონი ვარსკვლავი?
საქმოსანი: ხუთას ერთი მილიონ ექვსას ოცდაორი ათას შვიდას ოცდათერთმეტი. მე საქმის კაცი ვარ და სიზუსტე მიყვარს.
პატარა უფლისწული: კი მაგრამ რად გინდა ამდენი ვარსკვლავი?
საქმოსანი: რად?
პატარა უფლისწული: ჰო.
საქმოსანი: აღარაფრად. მე მათი მფლობელი ვარ.
პატარა უფლისწული: ვარსკვლავების მფლობელი?
საქმოსანი: დიახ.
პატარა უფლისწული: მაგრამ უკვე ვნახე ერთი მეფე, რომელიც...
საქმოსანი: მეფეები არაფერს არ ფლობენ. ისინი მხოლოდ - „მეფობენ“. ეს სრულიად სხვადასხვა რამაა.

პატარა უფლისწული: მერე რად გინდა ვარსკვლავები?
საქმოსანი: მათ სიმდიდრე მოაქვთ ჩემთვის.
პატარა უფლისწული: სიმდიდრე რაღად გინდა?
საქმოსანი: სხვა ვარსკვლავების საყიდლად, თუ ისინი ვინმემ აღმოაჩინა.
პატარა უფლისწული: როგორ შეიძლება გახდეს კაცი ვარსკვლავების მფლობელი?
საქმოსანი: ვის ეკუთვნიან ვარსკვლავები?
პატარა უფლისწული: არ ვიცი. არავის.
საქმოსანი: მაშასადამე ისინი მე მეკითვნიან, რადგან პირველად მე მოვიფიქრე მათი მფლობელობა.
პატარა უფლისწული: და ეს საკმარისია?
საქმოსანი: რა თქმა უნდა, თუ შენ ალმასს იპოვი, რომელიც არავის არ ეკუთვნის, იგი შენია. თუ შენ აღმოაჩენ კუნძულს, რომელიც არავის არ ეკუთვნის, იგი შენია. თუ შენ სხვაზე ადრე მოიფიქრე რაიმე, შენ შეგიძლია პატენტი მოითხოვო, იგი შენი კუთვნილებაა. მე ვარსკვლავების მფლობელი ვარ, რადგან ჩემამდე არავის უფიქრია, დაპატრონებოდა მათ.
პატარა უფლისწული: მერე რად გინდა ისინი?
საქმოსანი: ისინი ჩემს განკარგულებაში არიან, მე მათ ვითვლი და შემდეგ ისევ თავიდან ვითვლი. ეს ძალიან ძნელი საქმეა, მაგრამ მე საქმის კაცი ვარ!
პატარა უფლისწული: მე თუ აბრეშუმის ყელსახვევი მაქვს, შემიძლია ყელზე შემოვიხვიო და თან ვატარო, მე თუ ყვავილი მაქვს, შემიძლია მოვწტვიტო და ისიც თან ვატარო. მაგრამ შენ ხომ არ შეგიძლია მოწყვიტო ვარსკვლავი!
საქმოსანი: არა, მაგრამ მე შემიძლია ბანკში შევინახო იგი.
პატარა უფლისწული: რას ნიშნავს ეს?
საქმოსანი: ეს იმას ნიშნავს, რომ პატარა ქაღალდზე ვწერ ჩემი ვარსკვლავების რიცხვს, შემდეგ ამ ქაღალდს უჯრაში ვდებ და გასაღებით ვკეტავ.
პატარა უფლისწული: მეტი არაფერი?
საქმოსანი: ეს სავსებით საკმარისია.
პატარა უფლისწული: ჩემს პლანეტაზე არის ერთი ყვავილი, რომელსაც ყოველ დილას ვრწყავ, და სამი ვულკანი, რომლებსაც კვირაში ერთხელ ვასუფთავებ. მათ შორის ჩამქრალ ვულკანსაც. ვინ იცის, რა მოხდება. ჩემი მფლობელობა სასარგებლოა ვულკანებისთვისაც და ყვავილისთვისაც. მაგრამ შენ არაფერს არ რგებ ვარსკვლავებს...
საქმოსანი: სამს მივუმატოთ ორი, იქნება ხუთი. ხუთი და შვიდი - თორმეტი. თორმეტი და სამი - თხუთმეტი.

პატარა უფლისწული: გამარჯობა! რატომ ჩააქრე ფარანი?
მეფარნე: ასეა დაწესებული, დილა მშვიდობისა.
პატარა უფლისწული: რა არის დაწესებული?
მეფარნე: ის, რომ ფარანი ჩავაქრო. საღამო მშვიდობისა.
პატარა უფლისწული: ხელმეორედ რატომ აანთე?
მეფარნე: ასეა დაწესებული.
პატარა უფლისწული: ვერაფერი გავიგე...
მეფარნე: აქ გაუგებარი არაფერია, წესი წესია. დილა მშვიდობისა. ძნელი ხელობა მაქვს. ოდესღაც ამ სამუშაოს აზრი ჰქონდა. დილით ჩავაქრობდი ხოლმე ფარანს, საღამოს კი ისევ ავანთებდი. დანარჩენ დროს ვისვენებდი, ღამით კი მეძინა...
პატარა უფლისწული: მას შემდეგ წესი შეიცვალა?

მეფარნე: არა, წესი არ შეცვლილა და უბედურებაც ეს არის! საქმე ისაა, რომ რად დრო გადის, პლანეტა უფრო და უფრო სწრაფად ტრიალებს, წესი კი უცვლელი რჩება! პლანეტის სრულ შემობრუნებას ახლა მხოლოდ ერთი წუთი სჭირდება და ერთი წუთითაც ვეღარ ვისვენებ. ყოველ წუთს ვანთებ და ვაქრობ ფარანს.
პატარა უფლისწული: საოცარია! მაშ შენთან დღე მხოლოდ ერთი წუთი გრძელდება!
მეფარნე: საოცარი არაფერია, ჩვენ უკვე მთელი თვეა ვსაუბრობთ.
პატარა უფლისწული: მთელი თვე?
მეფარნე: დიახ. ოცდაათი წუთი. ოცდაათი დღე. საღამო მშვიდობისა...
პატარა უფლისწული: მე ერთ ხერხს გასწავლი და, როცა მოისურვებ, შეგიძლია დაისვენო... შენი პლანეტა იმდენად პატარაა, რომ შეგიძლია სამი ნაბიჯით შემოუარო. ოღონდ ისე უნდა იარო, რომ მზე მუდამ დაგყურებდეს. დასვენება რომ მოგინდება, იარე... და დღეც იმდენ ხანს გაგრძელდება, რამდენსაც მოისურვებ.
მეფარნე: ეგ მე ბევრს ვერაფერს მიშველის, მე ხომ ძილი ყველაფერს მირჩევნია.
პატარა უფლისწული: მაშ ცუდად ყოფილა შენი საქმე...
მეფარნე: დიახ, ცუდადაა, დილა მშვიდობისა.
პატარა უფლისწული: ამ კაცს, ალბათ მეფეც აბუჩად აიგდებდა, პატივმოყვარეც, ლოთიც და საქმოსანიც. ჩემი აზრით კი, მათ შორის მხოლოდ ეგ არ არის სასაცილო, ალბათ მარტო თავის თავზე რომ არ ზრუნავს, ამიტომ.

ავიატორი: შემდეგი პლანეტა, რომელსაც პატარა უფლისწული ეწვია, დედამიწა იყო. დედამიწა უბრალო პლანეტა არ გეგონოთ! ამ პლანეტაზე ასთერთმეტი მეფეა, შვიდი ათასი გეოგრაფი, ცხრაასი ათასი საქმოსანი, შვიდი მილიონ ხუთასი ათასი ლოთი და სამასთერთმეტი მილიონი პატივმოყვარე - ესე იგი, სულ დაახლოებით ორ მილიარდამდე ადამიანი. ადამიანებს არც ისე დიდი ადგილი უჭირავთ დედამიწაზე. დედამიწის ორი მილიარდი მკვიდრი რომ ერთად შეგროვილიყო, ისე როგორც ეს მიტინგებზე ხდება ხოლმე, თავისუფლად დაეტეოდა მოედანზე, რომელსაც ოცი მილის სიგრძე-სიგანე ექნებოდა. ამრიგად შესაძლებელი გახდებოდა მთელი კაცობრიობა წყნარი ოკეანის ერთ ყველაზე პატარა კუნძულზე მოგვეთავსებინა. დიდები ამას, რა თქმა უნდა, არ დაგვიჯერებენ. მათ ჰგონიათ, რომ ძალიან დიდი ადგილი უჭირავთ დედამიწაზე. მათ თავიანთი თავი ბაობაბებივით ბუმბერაზი ჰგონიათ. კარგი იქნებოდა, თუ ურჩევდით, ზუსტად გამოენგარიშებინათ ყველაფერი. ეს რჩევა ეამებოდათ კიდეც. მათ ხომ ძალიან უყვართ ციფრები. თქვენ კი ამაოდ ნუ დაკარგავთ დროს. თქვენ ანგარიში არ გჭირდებათ, ისედაც გჯერათ ჩემი.
პატარა უფლისწული: საღამო მშვიდობისა.
გველი: საღამო მშვიდობისა.
პატარა უფლისწული: რომელ პლანეტაზე ჩამოვედი?
გველი: დედამიწაზე.
პატარა უფლისწული: დედამიწაზე ადამიანი არ ცხოვრობს?
გველი: ეს უდაბნოა. უდაბნოში კი არავინ ცხოვრობს. დედამიწა დიდია.
პატარა უფლისწული: შეხედე, აი ჩემი პლანეტა - იგი სწორედ ჩვენს ზემოთაა, მაგრამ რა შორსაა აქედან!
გველი: ლამაზი პლანეტაა, რამ მოგიყვანა აქ?
პატარა უყფლისწული: ყვავილს დავემდურე.
გველი: ა!..
პატარა უფლისწული: ადამიანები სად არიან? უდაბნოში ცოტა არ იყოს, მარტოობაა...
გველი: ადამიანთა შორისაც მარტოობაა...

პატარა უფლისწული: უცნაური არსება ხარ, თითივით წვრილი.
გველი: სამაგიეროდ მე მეფის თითებზე მეტი ძალა მაქვს.
პატარა უფლისწული: არც ისე ღონიერი ჩანხარ... ფეხებიც კი არა გაქვს... მოგზაურობასაც კი ვერ შეძლებდი...
გველი: მე შემიძლია ყოველ ხომალდზე უფრო შორს წაგიყვანო, ყველა სულდგმულს, რომელსაც კი შევეხები, მიწას ვუბრუნებ, რადგან ყველა მიწის შვილია, მაგრამ შენ წმინდა ხარ და ვარსკვლავიდან მოფრენილი... მებრალები, მეტისმეტად უმწეო ხარ ამ დედამიწაზე, რომელიც გრანიტისაგან არის შექმნილი. როცა ძალიან ინანებ, რომ მიატოვე შენი პლანეტა, მე შემიძლია დაგეხმარო. მე შემიძლია...
პატარა უფლისწული: ო! მივხვდი, რისი თქმაც გსურს, მაგრამ მუდამ იგავებით რატომ ლაპარაკობ?
გველი: მე ყველა იგავის ამხსნელი ვარ...

პატარა უფლისწული: გამარჯობა
ექო: გამარჯობა... გამარჯობა... გამარჯობა...
პატარა უფლისწული: ვინა ხართ? .
ექო: ვინა ხართ?.. ვინა ხართ?.. ვინა ხართ?..
პატარა უფლისწული: მიმეგობრეთ, მარტო ვარ ქვეყნად!
ექო: მარტო ვარ ქვეყნად... მარტო ვარ ქვეყნად... მარტო ვარ ქვეყნად...

პატარა უფლისწული: გამარჯობა,
ვარდები: გაგიმარჯოს.
პატარა უფლისწული: ვინა ხართ?
ვარდები: ჩვენ ვარდები ვართ...
პატარა უფლისწული: საკვირველია... მას რომ ეს ვარდები დაენახა ძალიან განაწყენდებოდა... საშინელ ხველას ატეხდა, ოღონდ კი სასაცილო არ გამხდარიყო, და მომაკვდავად მომაჩვენებდა თავს... მე მეგონა, რომ უმდიდრესი ადამიანი ვიყავი, რაკი ისეთი ყვავილი მქონდა, რომლის მაგვარი მეორე არ მოიძებნება ქვეყნად. მაგრამ თურმე ჩვეულებრივი ვარდის პატრონი ვყოფილვარ. ჩვეულებრივი ვარდის.

მელია: გამარჯობა...
პატარა უფლისწული: გაგიმარჯოს...
მელია: მე აქა ვარ, ვაშლის ხის ძირას.
პატარა უფლისწული: ვინა ხარ? სანდომიანი იერი გაქვს...
მელია: მე მელია ვარ.
პატარა უფლისწული: მოდი მეთამაშე, ძალიან უბედური ვარ.
მელია: შენთან თამაში არ შემიძლია, მე მოუშინაურებელი მელია ვარ.
პატარა უფლისწული: მომიტევე, რა არის „მოშინაურება“?
მელია: ეს ისეთი რამაა, რაც დიდი ხანია დავიწყებას მიეცა. იგი მიჩვევას ნიშავს. შენ ჩემთვის ჯერჯერობით მხოლოდ ერთი პატარა ბიჭი ხარ, ისეთივე, როგორიცაა ასი ათასი სხვა პატარა ბიჭი, და სრულებით არა მჭირდები. არც მე ვარ შენთვის საჭირო. შენთვის მე მხოლოდ ისეთი მელია ვარ, როგორიცაა ასი ათასი სხვა მელია. მაგრამ, თუ მომიშინაურებ, ჩვენ საჭირონი გავხდებით ერთმანეთისთვის. შენ ერთადერთი იქნები ამქვეყნად ჩემთვის და მეც ერთადერთი ვიქნები შენთვის...
პატარა უფლისწული: მგონი მიგიხვდი, ერთ ყვავილს ვიცნობ... მან, მგონი, მომიშინაურა...

მელია: შეიძლება, რა არ ხდება ამ დედამიწაზე.
პატარა უფლისწული: ო, არა, ეს დედამიწაზე არ მომხდარა.
მელია: სხვა პლანეტაზე მოხდა?
პატარა უფლისწული: დიახ.
მელია: მონადირეები თუ არიან იმ პლანეტაზე?
პატარა უფლისწული: არა.
მელია: საინტერესოა! ქათმები?
პატარა უფლისწული: არა.
მელია: სრულყოფილი არაფერია ქვეყნად... რას ვამბობდი? ჰო! შენ თუ მომიშინაურებ, ჩემი ცხოვრება გაცისკროვნდება. შენი ნაბიჯის ხმას ყველა ნაბიჯის ხმაში გამოვარჩევ. ახლა ნაბიჯის მოახლოებაზე სოროში ვიმალები. შენი ნაბიჯის ხმა კი სიმღერასავით ჩამესმება და სოროდან გამომიყვანს. ხედავ, იქ პურის ყანები რომ ბიბინებს? მე პურს არა ვჭამ. არც ხორბალი მჭირდება, პურის ყანა არაფერს არ მაგონებს. და ეს გულსა მწყვეტს! მაგრამ შენ ოქროსფერი თმა გაქვს. რა კარგი იქნება, რომ მომიშინაურებდე! მაშინ ეს ოქროსფერი ყანა შენს თავს მომაგონებს და მეყვარება ყანის შრიალი ქარში... მომიშინაურე!..
პატარა უფლისწული: როგორ უნდა მოგიშინაურო?
მელია: ამისთვის დიდი მოთმინებაა საჭირო, ჯერ შორიახლოს დაჯდები მოლზე. აი ასე. მე მალულად დაგიწყებ ცქერას. შენ კი ხმა არ უნდა ამოიღო. საუბარი ხშირად გაუგებრობის მიზეზია. მერე ყოველდღე უფრო და უფრო მომიახლოვდები... უკეთესი იქნება, ყოველდღე ერთსა და იმავე დროს მოხვიდე, მაგალითად, თუ ყოველთვის ნაშუადღევის ოთხ საათზე მოხვალ, სამ საათზე უკვე ვიგრძნობ ბედნიერებას და, რაც უფრო მოახლოვდება დანიშნული დრო, მით უფრო მომემატება ხალისი. ოთხ საათზე კი მღელვარება და მოუსვენრობა შემიპყრობს და შევიცნობ ბედნიერების ფასს! მაგრამ თუ შენ სხვადასხვა დროს მოხვალ, აღარ მეცოდინება როდისთვის მოვამზადო გული შენს შესახვედრად. აქ ერთგვარი რიტუალის დაცვაა საჭირო.

მელია: ო!.. შენ რომ არ მეყოლები, ვიტირებ.
პატარა უფლისწული: შენი ბრალია, მე ცუდი არაფერი მინდოდა შენთვის. შენ თვითონ მოინდომე, რომ მომეშინაურებინე...
მელია: მართალია.
პატარა უფლისწული: : ახლა კი უნდა იტირო!
მელია: მართალია.
პატარა უფლისწული: მერე და, რა მოიგე?
მელია: დიახაც მოვიგე, მოიგონე რა გითხარი ოქროსფერ თავთავებზე. წადი, ერთხელ კიდევ ინახულე ვარდები და დარწმუნდები, რომ შენი ვარდი ერთადერთია ქვეყნად. გამოსამშვიდობებდლად რომ მობრუნდები ჩემთან, ერთ საიდუმლოს გაგიმხელ და ჩემი საჩუქარიც ეს იქნება.

პატარა უფლისწული: თქვენ სრულებით არ გავხართ ჩემს ვარდს, თქვენ ჯერ არარანი ხართ. თქვენ ჯერ არავის მოუშინაურებიხართ. და არც თქვენ მოგიშინაურებიათ ვინმე. თქვენ სწორედ ისეთები ხართ, როგორიც იყო ჩემი მელია, როდესაც მე პირველად შევხვდი მას. იგი არაფრით გამოირჩეოდა ასი ათასი სხვა მელიისაგან. მაგრამ მე იგი დავიმეგობრე და ახლა იგი ერთადერთია ქვეყნად. თქვენ მშვენიერი ხართ, მაგრამ ცარიელნი, არავინ გასწირავს თქვენთვის თავს. ჩვეულებრივი გამვლელი, რა თქმა უნდა,

იტყვის, რომ ჩემი ვარდი თქვენისთანაა, მაგრამ იგი ყველა ვარდზე ძვირფასია ჩემთვის, რადგან მას ვრწყავდი ყოველდღე, მას ვახურავდი მინის სარქველს, მას ვაფარებდი თეჯირს, რომ ქარს არ შეეწუხებინა, მხოლოდ მას ვუსმენდი, როცა იგი საყვედურებს მეუბნებოდა ან ტრაბახობდა, ზოგჯერ მაშინაც კი ვუსმენდი, როცა დუმდა ხოლმე. იმიტომ, რომ იგი ჩემი ვარდია.

პატარა უფლისწული: მშვიდობით...
მელია: მშვიდობით, აი ჩემი საიდუმლოც. იგი ძალიან უბრალოა: მხოლოდ გული ხედავს კარგად, თვალს არ ძალუძს დაინახოს ის, რაც მთავარია და არსებითი.
პატარა უფლისწული: თვალს არ ძალუძს დაინახოს ის, რაც მთავარია და არსებითი.
მელია: თავს რომ ევლებოდი შენს ვარდს, მიტომაა იგი ასე ძვირფასი შენთვის.
პატარა უფლისწული: თავს რომ ვევლებოდი ჩემს ვარდს...
მელია: ადამიანებმა დაივიწყეს ეს ჭეშმარიტება, მაგრამ შენ არ უნდა დაივიწყო იგი. შენ ვალდებული ხარ იზრუნო იმაზე, ვინც მოიშინაურე. ვალდებული ხარ იზრუნო შენს ვარდზე...
პატარა უფლისწული: ვალდებული ვარ ვიზრუნო ჩემს ვარდზე...

ავიატორი: შენი თავგადასავალი მშვენიერია, მაგრამ ხომ ხედავ, ჯერაც არ შემიკეთებია თვითმფრინავი, სასმელი წყალიც არა მაქვს...
პატარა უფლისწული: მეც მწყურია... წამოდი, ჭა მოვძებნოთ... ლამაზია ვარკვლავები, მეტადრე იმიტომ, რომ იქ, სადღაც, ერთი ყვავილი ხარობს, რომელიც აქედან არა ჩანს. უდაბნოც ლამაზია. იცი, რატომაა უდაბნო ასეთი ლამაზი? იმიტომ, რომ სადღაც, მის წიაღში, წყარო იმალება...
ავიატორი: მართალი ხარ, სახლი იქნება, ვარსკვლავი თუ უდაბნო, ლამაზი მათში ის არის, რაც არა ჩანს.
პატარა უფლისწული: მიხარია, რომ ჩემს მელიას ეთანხმები. აგერ ჭაც! ეს წყალი მწყუროდა, დამალევინე. შენი პლანეტის ადამიანებს, ერთ ბაღში ხუთი ათასი ვარდი აქვთ... მაგრამ მაინც ვერ პოულობენ იმას, რასაც დაეძებენ. ხოლო ის, რასაც ისინი დაეძებენ, შეიძლება ერთადერთ ვარდში ან ერთ ყლუპ წყალში იპოვოს კაცმა, მაგრამ თვალი ბრმაა. ადამიანი გულით უნდა ხედავდეს... დანაპირები უნდა შემისრულო...
ავიატორი: რა დანაპირები?
პატარა უფლისწული: ხომ გახსოვს, პირსაკრავს რომ შემპირდი ჩემი ბატკნისათვის... ხომ უნდა ვიზრუნო ჩემს ყვავილზე!
ავიატორი: შენ რაღაცას აპირებ და არ მიმხელ...
პატარა უფლისწული: ხვალ წელიწადი შესრულდება, რაც დედამიწაზე ჩამოვვარდი. ის ადგილი ძალიან ახლოა...
ავიატორი: მაშ, ამ ერთი კვირის წინათ, პირველად რომ დაგინახე, შემთხვევით არ დაეხეტებოდი მარტოდმარტო ამ უდაბნოში? იმ ადგილას ბრუნდებოდი, სადაც მაშინ ჩამოვარდი?
პატარა უფლისწული: დროა შენს საქმეს შეუდგე. მანქანას მიხედე. მე აქ დაგელოდები. ხვალ საღამოს მოდი...
ავიატორი: ამან ვერ დამამშვიდა. მელიას ნათქვამი მაგონდებოდა - რაკი ვინმეს მოაშინაურებინებ თავს, ცრემლიც უნდა ღვარო.

პატარა უფლისწული: ნუთუ არ გახსოვს? ეს აქ არ იყო... დიახ, დიახ, სწორედ დღევანდელ დღეს, მაგრამ აქ არა... ...რა თქმა უნდა. შენ შენიშნავ, სად იწყება ჩემი ნაფეხურები სილაზე და იქ დამელოდები. ამაღამ მოვალ. კარგი შხამი გაქვს? დარწმუნებული ხარ, რომ დიდხანს არ მაწამებს?
ავიატორი: ეს რა ამბავია? გველებს ელაპარაკები?
პატარა უფლისწული: მიხარია, მანქანა რომ შეგიკეთებია. ახლა შეგიძლია დაბრუნდე შინ...
ავიატორი: საიდან იცი?
პატარა უფლისწული: დღეს მეც დავბრუნდები შინ! ოღონდ ჩემი გზა უფრო შორია და უფრო ძნელი.. მე მყავს შენი ბატკანი, მაქვს მისთვის ყუთი და პირსაკრავი. რაც მთავარია, ის არ ჩანს... ისევე, როგორც ყვავილი. თუ ყვავილი გიყვარს, რომელიც სადღაც ვარსკვლავზე ხარობს, სიხარულით შესცქერი ღამით ცას და ყველა ვარსკვლავი ჰყვავის შენთვის... ღამ-ღამობით შენ ვარსკვლავებს შეხედავ ხოლმე, ჩემი ვარსკვლავი ისე პატარაა, რომ არ შემიძლია დაგანახო. თუმცა ასე სჯობს. იგი შენთვის მხოლოდ ერთ-ერთი ვარსკვლავი იქნება ვარსკვლავთა შორის. და შენ გეყვარება ვარსკვლავებით მოჭედილი ცა: ყველა ვარსკვლავი შენი მეგობარი იქნება... ყველას თავისი ვარსკვლავები ჰყავს. მაგრამ ეს ვარსკვლავები სხვადასხვანაირია. ზოგისთვის, მაგალითად, მოგზაურისთვის - ვარსკვლავები მეგზურებია. სხვებისთვის - მხოლოდ მოციმციმე სინათლეებია ცაზე. სწავლულისთვის ვარსკვლავები პრობლემაა, იმ საქმოსანისთვის კი - ოქრო იყო. მაგრამ ესენი მდუმარე ვარსკვლავებია. შენ კი ისეთი ვარსკვლავების მფლობელი იქნები, რომელთა მსგავსი არავისა ჰყავს... როცა ღამით ზეცას ახედავ, ყველა ვარსკვლავი შემოგცინებს, რადგან გეცოდინება, რომ ერთ-ერთ მათგანზე მე ვცხოვრობ და ვიცინი. მხოლოდ შენ გეყოლება ისეთი ვარსკლავები, რომლებიც იცინიან. და როცა გამომიგლოვებ (გამოუგლოვებელი არაფერია ქვეყნად), კმაყოფილი იქნები, რომ მიცნობდი. შენ მუდამ ჩემი მეგობარი იქნები და მუდამ იცინებ ჩემთან ერთად. ფანჯარას რომ გამოაღებ და ცას ახედავ, სიხარული მოგეფინება... შენს მეგობრებს გაუკვირდებათ, როცა დაინახავენ, როგორ შესცინი ცას. „მე ყოველთვის შევხარი ვარსკვლავებს!“ - ეტყვი შენ მათ და ისინი იფიქრებენ, რომ შეიშალე. არ რა ცუდ საქმეს გიპირებ. ვარსკვლავების ნაცვლად შენთვის თითქოს ურიცხვი პაწია ეჟვნები მეჩუქებინოს, რომლებმაც სიცილი იციან... ამაღამ... იცი რა... ნუ მოხვალ...
ავიატორი: მე შენ არ მოგშორდები...
პატარა უფლისწული: მე ალბათ გატანჯული სახე მექნება... ალბათ ცოტათი მომაკვდავისაც... ნუ მოხვალ არ არის საჭირო...დაიტანჯები. მოგეჩვენება, თითქოს ვკვდები, მაგრამ ეს მართალი არ იქნება.. ხომ იცი... ეს ძალიან შორსაა. არ შემიძლია, თან წავიღო ეს სხეული, ძალიან მძიმეა მაგრამ იგი ძველი მიტოვებული ნაჭუჭი იქნება მხოლოდ. ძველი ნაჭუჭი კი რა დასანანია. აი ის ადგილიც. ერთი ნაბიჯი გადამადგმევინე მარტოს. ხომ იცი... ჩემი ყვავილი... მე უნდა ვიზრუნო მასზე! იგი ხომ ისეთი სუსტი და ისეთი გულუბრყვილოა. ოთხი საცოდავი ეკლის გარდა არაფერი აქვს, რომ თავი დაიცვას...

ავიატორი: მას შემდეგ ექვსმა წელმა განვლო... მე არავისთვის არ მიამბნია ეს ამბავი. ჩემს ამხანაგებს უხაროდათ, უვნებლად რომ დავბრუნდი უდაბნოდან. მე ძალიან მიმძიმდა, მაგრამ ამხანაგებს ვეუბნებოდი, დავიღალე-მეთქი...მერე ცოტათი დავმშვიდდი, თუმცა ამას დამშვიდება არ ეთქმის... მე მწამს, რომ იგი დაბრუნდება თავის პლანეტაზე, რადგან რომ ინათა, მისი სხეული ვერსად ვიპოვე. ის ხომ არც ისე მძიმე იყო... ღამ-ღამობით კი ვარსკვლავებს ვუსმენ ხოლმე. თითქოს ხუთასი მილიონი ეჟვანი წკრიალებს ციდან...

მაგრამ ერთი რამ მაშფოთებს: როცა ბატკნისთვის პირსაკრავს ვუხატავდი, თასმის დახატვა დამავიწყდა! უთასმოდ კი პატარა უფლისწული პირს ველარ აუკრავს ბატკანს. და ახლა ჩემს თავს ვეკითხები: „რა ამბავია ახლა მის პლანეტაზე? ხომ არ შეჭამა ბატკანმა ყვავილი? ეს ამბავი დიდი საიუდმლოებითაა მოცული. ჩემთვის ისევე როგორც თქვენთვის, ვისაც პატარა უფლისწული გიყვართ, მთელი ქვეყანა შეიცვლება, თუ სადღაც, სამყაროს რომელიღაც უხილავ მხარეში ბატკანმა, რომელიც თვალით არ გვინახავს, ვარდი შეჭამა.ახედეთ ზეცას და იკითხეთ: „შეჭამა ბატკანმა ვარდი თუ არა?“ და დაინახავთ, როგორ შეიცვლება ყველაფერი... მაგრამ დიდები ვერასოდეს მიხვდებიან რამოდენა რამაა ეს! ეს პეიზაჟი ყველაზე მშვენიერი და ყველაზე სევდიანი პეიზაჟია ჩემთვის ქვეყნად. ამ ადგილას მოევლინა პატარა უფლისწული დედამიწას და ამ ადგილიდანვე გაუჩინარდა. ყურადღებით დააქცერდით ამ სურათს, რომ ნადვილად იცნოთ იგი, თუ ოდესმე აფრიკის უდაბნოში იმოგზაურეთ. ამ ადგილას თუ გაიაროთ, ნუ აჩქარდებით, შეჩერდით ერთ ხანს. სწორედ ამ ვარსკვლავის ქვეშ, და ყმაწვილი თუ დაინახოთ, რომელიც იცინის, შეკითხვაზე პასუხს არ იძლევა და ოქროსფერი თმა აქვს, უთუოდ მიხვდებით, ვინც არის იგი. და თუ ეს მოხდა, გთხოვთ მანუგეშოთ - შემატყობინოთ, რომ იგი დაბრუნდა.

(ფარდა)